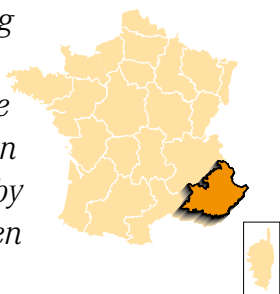

I 1860 stemte Nice sig hjem til Frankrig med en overvældende majoritet. I dag er den landets femtestørste by og turismæssigt set en af de mest populære.

150 år som fransk by

TEKST: Ove Bjørn, kunsthistoriker
FOTO: Finn Rastén

I år markerer Nice sit 150-års jubilæum som fransk by under mottoet byens forskønnelse. Det sker med direkte henvisning til Napoleon III's plan for sin kejserlige hovedstad: Paris assaini, Paris embelli, Paris grandi (Paris sundere, Paris skønnere, Paris større), som han lancerede i 1853 sammen med sin præfekt Haussmann. Blandt de mange aktiviteter i Nice er der bl.a. nye børnehaver, koncerter, udstillinger og ændringer af byens gader, pladser, parker og trafik.

Byens styre har sat tre store historiske personligheder i fokus: Napoléon III (1808-1873), Joseph (Giuseppe) Garibaldi (1807-1882) og André Masséna (1758-1817), der alle havde betydning på ikke blot Nice's men hele Savoyens tilknytning til Frankrig.

Place Garibaldi (frihedskæmperen, der var født i Nice men imod en indlemmelse i Frankrig) har fået en længe tiltrængt forskønnelse. Pont Napoléon (kejseren ►►

Place Garibaldi har i anledning af 150-året fået en tiltrængt opfriskning. Til højre statuen af Giuseppe Garibaldi og i baggrunden kapellet Saint Sépulcre.

der ville et fransk Nice) får nye blomsterbede. Pont Napoléon er broen over Paillonfloden, der udmunder i Middelhavet lige der, hvor Promenade des Anglais skifter navn til Quai des Etats-Unis. Og statuen af Masséna (marskallen, der også var født i Nice og erobrede byen under revolutionen) flyttes til en endnu mere central position.

Forsøg på franskhed

Det pompøse monument i Jardin Albert I rører man ikke ved, men det har måske også inskriptioner og årstal nok. Det blev rejst i 1896 for at mindes 100 års tilknytning til Frankrig, efter at det revolutionære styre i Paris havde vedtaget, at Nice var en del af republikken; men det varede dog kun 18 år.

Gennem årtusinder har Nice været en vigtig adresse, det være sig som garnison, bispesæde, handelscentrum eller havneby. Altid har der været driftige folk her, altid har stedet været attraktivt. I århundreder har indbyggerne delt sig naturligt i to grupper, den der hældte til det italienske, og den der så større fordele ved en tæt kontakt til Frankrig. Især byens købmænd og forretningsfolk havde blik-

ket rettet mod det franske med den store købekraft og den stærke centralmagt.

I 1388 sluttede Nice sig til det italienske grevskab Savoyen - der nu omsider opnåede den eksklusive adgang til havet, mens byen til gengæld fik beskyttelse mod fjender. Ikke mindst franskmænd søgte at indlemme det attraktive område i Frankrig som f.eks. i 1543, da franske tropper endnu engang belejrede byen. I dag minder gadenavn og statuen af Catarina Segurana om byens tapre modstand, men måske hun som Marianne er mere myte end virkelighed.

1600-tallet var det gyldne århundrede, hvor der blev bygget flot og stort med paladser, kirker og private chateauer. I slutningen af 1700-tallet strømmede udlændinge til lokket af den franske livsstil, maniere de vivre, og det gode vejr. Ved den franske revolution blev byen en del af Frankrig, men det varede kun en snes år frem til kongressen i Wien, hvor Europas nye landkort blev tegnet. Da blev den igen en del af kongeriget Sardinien, samtidig med at Østrigs herredømme over de italienske områder stækkedes.

Nutidens landkort skabtes først for 150 år siden, hvor Napoleon III havde

hovedrollen med ambitionen om at være dirigenten på kontinentet - som hans onkel Den Store Napoléon havde været det et halvt århundrede tidligere. Men han så sig selv mere som den oplyste monark, der ville optræde som fredens fyrste og folkenes befrier.

Napoleon III indgik en alliance med kong Emanuel II af Piemonte-Sardinien, der ønskede at samle landene på den italienske støvle under sig. Hvis Frankrig ville hjælpe til med at få østrigerne ud af halvøen, ville Emanuel give Napoleon både Savoyen og Nice som betaling. Slaget ved den lille by Solferino mellem Venedig og Milano i juni 1859 betød det endelige nederlag for Østrigs dominans syd for Alperne, og kongens førsteminister Cavour kunne nu etablere Italien. At han så manglede Venedig og at skabe italienerne, var en anden sag.

Landet bliver en sekskant

Den franske kejser ønskede ikke blot en indlemmelse i Frankrig, han ville høre befolkningen ved en afstemning, præcis som han fik det indført i fredsforhandlingerne mellem Preussen og Danmark i 1864. Der indgik dog også et politisk ønske

*Det italienske præg i Nice er stadig umiskendeligt
- på trods af 150 år som del af Frankrig.*

om at kaste et skær af legitimitet over Frankrigs udvidelse og dermed forhindre stormagterne i at gribe ind. Især England mindedes alt for godt hans onkel Napoléon den Stores eskapader.

Op til de to folkeafstemninger i april 1860 var der overalt en synlig fransk militær tilstedeværelse, en massiv fransk kampagne for et ja, og franske trusler om fængsel og deportation, hvis man stemte nej. Resultatet i Savoyen og Nice, stort set svarende til nutidens tre departementer Haute-Savoie, Savoie og Alpes-Maritimes, var derfor ikke overraskende. I Nice var der godt 84 pct. for, og i Savoyen tæt på 100 pct.

Derved fik kejserdømmet en geografisk form, der svagt minder om en sekskant, og derfor ser man ofte Frankrig omtalt som *l'Hexagone* - sekskanten. Det blev en ny start for området, ikke mindst Nice, med vækst og udvikling. Men først da jernbanerne for alvor knyttede byer og lande sammen, og Nice blev koblet på Paris og de italienske Alper, kunne man tale om en slags turisme. I 1880 blev hovedbanegården *Gare Centrale* indviet, og byen blev "Lille Paris om vinteren" med bl.a. koncerter, blomsteroptog, hestevæddeløb, karnevaller i skarp konkurrence med Monaco og Cannes. Næste store satsning var lufthavnen, og da der i 1946 blev regelmæssige fly til og fra Paris, kom Nice for alvor på landkortet. ■

*Paris i dag,
Beijing i morgen.
Det er betryggende at vide, at mine penge er i sikre hænder, uanset hvor min karriere fører mig hen.*

*Lisa, 37,
administrerende direktør,
Private Banking kunde*

Behov ud over det sædvanlige?

International Private Banking er en service til kunder med høj indtjening eller formue, som har valgt at leve uden for de nordiske lande. Du og din familie får en Executive Wealth Manager – en finansiel specialist – som kan vejlede dig, når det gælder din privatøkonomi. Din Executive Wealth Manager står til rådighed for møder uden for normal åbningstid og kan trække på ekspertise i koncernen og fra vores eksterne specialister inden for områder som domicilering, fonde, forsikring og revision. Vi kan skræddersy løsninger, der forbinder dine verdener, uanset hvor du er. Det kalder vi for *løsninger ud over det sædvanlige*.

Hvis du vil være International Private Banking kunde, kan du besøge vores hjemmeside www.danskebank.lu, eller ringe til os i Luxembourg på +352 46 12 751.

Danske Bank

International Private Banking